

Sygn. akt VII Ua 67/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2022 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 listopada 2022 r. w Warszawie

sprawy P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 maja 2022 roku sygn. akt VI U 440/21

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16 maja 2022 r. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 12 października 2021 r., znak: (...) i przyznał P. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. (wyrok z dnia 16 maja 2022 r., k. 36 a. s.).

Sąd I instancji ustalił, że odwołujący do dnia 31 maja 2021 r. był zatrudniony w W. Centrum (...). Tego dnia ustalił jego stosunek pracy i tytuł do ubezpieczeń społecznych, w tym do obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego. Od 1 lutego 2020 r. odwołujący ma zawartą umowę zlecenia ze Związkiem (...). Do jego obowiązków należało przygotowanie materiałów informacyjnych dotyczących możliwości pozyskiwania środków finansowych przez Oddziały i Koła Związku (...) oraz konsultowanie merytoryczne wniosków dotacyjnych dla Członków Zarządu Oddziałów i Kół. W okresie od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. odwołujący nie wykonywał żadnych czynności z umowy zlecenia. Odwołujący był niezdolny do pracy w w/w okresie. Zaświadczenia lekarskie zostały wystawione na byłego pracodawcę, płatnika W. Centrum (...). Decyzją z dnia 12 października 2021 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił P. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. W uzasadnieniu podał, że po ustaniu tytułu ubezpieczenia w W. Centrum (...) miał zawartą i realizował umowę zlecenie ze Związkiem (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz w aktach rentowych. Sąd pominął dowód w postaci zeznań odwołującego, ponieważ nie stawiał się na termin rozprawy na dzień 16 maja 2022 r. a został pouczone o możliwości pominięcia dowodu z jego przesłuchania.

Sąd I instancji zważył, że odwołanie podlegało uwzględnieniu w całości, ponieważ uznał, iż odwołujący nie wykonywał pracy zarobkowej z tytułu wskazanej przez organ rentowy umowy zlecenia w okresie od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. ani nie podejmował żadnych czynności zmierzających do uzyskiwania zarobków na podstawie w/w umowy. Ponadto za okres od 1 września 2020 r. do 19 września 2020 r. odwołujący nie otrzymał żadnego wynagrodzenia. Następnie powołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2012 r. (I UK 626/12), w którym ten wskazał, że jeżeli ubezpieczony złożył po rozwiązaniu stosunku pracy rachunek z tytułu umowy zlecenia za następny miesiąc i wynagrodzenie to otrzymał, to trafna jest ocena, że nie doszło do wcześniejszego rozwiązania umowy zlecenia przez czynności dorozumiane. Kontynuacja umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy stanowi zaś negatywną przesłankę przysługiwania zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Na organie rentowym jednak spoczywa ciężar wykazania powyższych okoliczności i wykonywania przez ubezpieczonego pracy zarobkowej. Organ rentowy nie zdołał udowodnić, że odwołujący wykonywał jakiegokolwiek czynności związane z zawartą umową zlecenie oraz, że otrzymał z tego tytułu wynagrodzenie od Związku (...). Nie ma znaczenia, że Związek (...) złożył deklaracje ZUS DRA wykazując podstawy wymiaru składek odpowiednio 1.000 złotych i 500 złotych, ponieważ nie ustalono w toku postępowania, że odwołujący otrzymał jakiegokolwiek wynagrodzenie, czy też aby w ogóle miał dostać takie wynagrodzenie. Jest to tym bardziej wątpliwe, ponieważ nie wykonywał żadnych czynności, więc nie było podstaw do przyznania mu wynagrodzenia. Organ rentowy nie sprostował wykazaniu, że w okresie niezdolności do pracy od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. odwołujący wykonywał pracę zarobkową, czyli świadczył czynności z umowy zlecenia, za co otrzymał wynagrodzenie. Oznacza to, że nie została spełniona przesłanka z art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej pozbawiająca prawa do zasiłku. W związku z tym na podstawie art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej odwołujący zachował prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tj. od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. (uzasadnienie wyroku z dnia 16 maja 2022 r., k. 40-41 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 20 czerwca 2022 r. złożył apelację, w której to zarzucił rozstrzygnięciu dokonanemu przez Sąd I instancji:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 6 k.c. poprzez uznanie, że ciężar dowodu w postępowaniu spoczywał na organie rentowym, podczas gdy spoczywa on na osobie kwestionującej decyzję organu rentowego;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak przeprowadzenia rzetelnego, wszechstronnego postępowania dowodowego, obejmującego kluczowy dowód, czyli przesłuchania odwołującego na okoliczność wykonywania przez niego czynności związanych z umową zlecenie zawartą ze Związkiem (...) i ustalenie mimo braku przeprowadzenia tego dowodu, że nie wykonywał żadnych czynności, podczas gdy dokonanie takich ustaleń byłoby możliwe jedynie po przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania strony.

Wobec powyższego organ rentowy wniósł o zmianę orzeczenia Sądu I instancji poprzez oddalenie odwołania i zasądzenie od odwołującego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem Okręgowym według norm przepisanych, a z ostrożności procesowej wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając stanowisko zawarte w apelacji organ rentowy wskazał, że w toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalił, że od dnia 1 lutego 2020 r. ubezpieczony jest zatrudniony na podstawie umowy zlecenia u płatnika Związek (...). Organ rentowy uzyskał potwierdzenie zatrudnienia na umowę zlecenia u wskazanego płatnika wraz z informacją,

że w okresie od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. P. K. nie wykonywał czynności w ramach umowy. Z danych zawartych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS wynika jednak, że płatnik Związek (...) zgłosił P. K. z tytułu zawartej umowy zlecenia do ubezpieczenia zdrowotnego. Jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne płatnik wykazuje w imiennych raportach miesięcznych (ZUS RZA) podstawy: - (...) - 500 złotych, (...) - 1.000 złotych, (...) - 500 złotych. Powyższe raporty potwierdzają wykonywanie pracy przez ubezpieczonego w ramach zawartej umowy zlecenia i osiągnięcie z tego tytułu przychodów. Niezdolność do pracy z powodu choroby orzeczona była od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. Zaświadczenia lekarskie stwierdzające niezdolność do pracy z powodu choroby zostały wystawione na aktualny tytuł ubezpieczenia, jakim była zawarta umowa zlecenia z płatnikiem składek Związek (...). Do chwili obecnej nie zostały wystawione zaświadczenia lekarskie na tytuł ubezpieczenia, który ustalił w dniu 31 maja

2021 r. z W. Centrum (...). W związku z powyższym organ rentowy, bazując na domniemaniu faktycznym, wynikającym ze złożonych do ZUS dokumentów, był wręcz zobowiązany do uznania, że odwołujący wykonywał czynności związane z umową zlecenie w czasie orzeczonej niezdolności do pracy po ustaniu zatrudnienia w W. Centrum (...).

W ocenie organu rentowego Sąd I Instancji nie przeprowadzając dowodu

z przesłuchania odwołującego nie dokonał ustaleń, czy wykonywał on czynności związane z realizowaniem umowy zlecenia. Bez przesłuchania odwołującego nie da się bowiem stwierdzić, czy rzeczywiście wykonywał czynności związane

z umową zlecenie, tym samym brak jest podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, że nie kontynuował działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do ubezpieczenia chorobowego w rozumieniu dyspozycji art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa. Nadto nieuprawnione jest twierdzenie Sądu I instancji, jakoby na organie rentowym spoczywał ciężar dowodu. Inicjatorem postępowania sądowego w sprawach

z zakresu ubezpieczeń społecznych jest bowiem osoba składająca odwołanie. Zatem na to ubezpieczonym spoczywał obowiązek wykazania, że nie wykonywał umowy zlecenie zawartej ze Związkiem (...) (apelacja z dnia 20 czerwca 2022 r., k. 44-47 a. s.).

P. K. w odpowiedzi na apelację z dnia 12 lipca 2022 r. wniósł

o oddalenie apelacji organu rentowego. Powołując się na poglądy wyrażone przez orzecznictwo odwołujący wskazał, że reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, aby zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywał on na osobie kwestionującej decyzję organu rentowego. Ubezpieczony wskazał, że jego szerokie wyjaśnienia i oświadczenia przedstawione w pismach procesowych poparte oficjalnym pismem ze strony jego zleceniodawcy Związku (...) stanowią potwierdzenie faktu niewykonywania przez niego pracy na rzecz pracodawcy w okresie od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca

2021 r. Zatem zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz błędu

w ustaleniach stanu faktycznego nie powinny zostać uznane za trafne (odpowiedź na apelację z dnia 12 lipca 2022 r., k. 56 a. s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest uzasadniona, w zakresie w jakim prowadzi do uchylecia zaskarżonego wyroku, z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy przez Sąd I instancji.

Apelujący zarzucił naruszenie zarówno przepisu prawa materialnego, jak

i procesowego. Na wstępie jednak należało rozważyć, czy została rozpoznana istota sprawy zgodnie z ewentualnym wnioskiem organu rentowego o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował się wyjaśnieniem pojęcia nierozpoznania istoty sprawy, do którego dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 4 września

2014 r., II CZ 41/14 , 27 czerwca 2014 r., V CZ 41/14 i 4 września 2014 r., II CZ 43/14). Przyczyna zaniechania może wynikać z pasywności sądu bądź z błędnej oceny przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie. Błędna ocena w tym przedmiocie odnosi się przede wszystkim do sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji nieprawidłowo przyjął istnienie przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie, co

w konsekwencji doprowadziło do niezbadania materialnej podstawy żądania. Należy jednak podkreślić, że niewyczerpanie oferowanych przez stronę dowodów także może stanowić nierozpoznanie istoty sprawy, zwłaszcza jeżeli zmierzały one do wykazania przesłanki unicestwiającej roszczenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2020 r., I PK 124/19) Reasumując Sąd Najwyższy przyjął, że nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji:

1) rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy;

2) zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania;

3) pomiął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę;

4) rozstrzygnął o żądaniu na innej podstawie faktycznej i prawnej niż zgłoszona;

5) nie uwzględnił (nie rozważył) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 26 listopada 2012 r., III SZ 3/12 ,

9 listopada 2012 r., IV CZ 156/12 , 19 grudnia 2012 r., II CZ 141/12 i 15 lutego 2013 r., I CZ 186/12).

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że nie można zgodzić się z rozważaniami poczynionymi przez Sąd I instancji, aby to na organie rentowym spoczywał ciężar dowodowy wykazania, że odwołujący w spornym czasie nie realizował zawartej ze Związkiem (...) umowy zlecenie. Wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na ubezpieczonym spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie wykazania, że nie pracował w ramach umowy zlecenia, skoro kwestionował decyzję odmawiającą prawa do zasiłku chorobowego. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach pozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą

w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach w rozumieniu art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie na podstawie art. 227 k.p.c. spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96). Tymczasem odwołujący nie wykazał w postępowaniu sądowym, aby rzeczywiście nie wykonywał pracy w ramach umowy zlecenia w czasie, w którym przebywał na zwolnieniu lekarskim

Procesowe ujęcie zasady zawartej w art. 6 k.c. zawiera art. 232 k.p.c. zd. 1 wskazujący, że strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza "zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt, bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga, stanowi "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Ta druga, wskazana w art. 6 k.c., "ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu", jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (kto powinien przedstawiać dowody) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca

2012 r., II PK 155/11).

Wskutek analizy rozstrzygnięcia orzeczenia Sądu I instancji poddanemu ocenie Sądowi Okręgowemu doszło do nierozpoznania istoty sprawy. Z uwagi na przeprowadzone postępowanie w ograniczonym zakresie odwołującemu nie udało się udowodnić, aby w okresie od 7 czerwca 2021 r. do 11 lipca 2021 r. faktycznie nie pracował i nie osiągnął żadnego wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia zawartej ze Związkiem (...). Sąd Rejonowy nie zbadał wszystkich okoliczności istotnych dla wyrokowania w sprawie.

W rozważaniach prawnych, jak i w poczynionych ustaleniach stanu faktycznego Sąd Rejonowy ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że ciężar dowodowy spoczywał na organie rentowym, który nie wykazał, aby ubezpieczony rzeczywiście realizował postanowienia umowy zlecenia w okresie zwolnienia lekarskiego, co dałoby podstawę do zmiany zaskarżonej decyzji. Jak już zostało wskazane powyżej, rozważania Sądu I instancji są błędne w analizowanym zakresie. Wobec powyższego powinien przeprowadzić wszystkie dowody, także z urzędu, jeżeli ich dopuszczenie wiązałoby się z rozpoznaniem istoty sprawy. Sąd I instancji błędnie w sposób bezkrytyczny uznał za wiarygodne oświadczenie z dnia 27 września 2021 r. złożone przez K. G. upoważnionego przez zleceniodawcę, w którym stwierdził, że odwołujący w okresie od 7 czerwca

2021 r. do 11 lipca 2021 r. nie wykonywał żadnych czynności wynikających

z umowy zlecenia. Sąd Okręgowy jednak zważył, że dokumenty te wystawione przez pracodawcę nie stanowią dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający dokument nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane pismo traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Uszło zatem uwadze Sądu I instancji, że hipotetycznie dokument ten może być niewiarygodny, a nie mając innych źródeł dowodowych niezasadnie na jego treści zostało oparte rozstrzygnięcie w sprawie. Zatem Sąd I instancji powinien był wezwać w charakterze świadka K. G. bądź inną osobę decyzyjną zleceniodawcy, aby ewentualnie potwierdzić, że złożone oświadczenie jest zgodne z ustalonym stanem faktycznym. W tym kontekście Sąd Rejonowy całkowicie pominął kwestie związaną z wnioskiem odwołującego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków K. G., K. T.

i dr M. A.. Z uwagi na konieczność dokonania ponad wszelką wątpliwość ustaleń związanych z przedmiotem sporu koncentrującym się na tym, czy odwołujący wykonywał umowę zlecenia, Sąd I instancji powinien również dopuścić dowód z jego przesłuchania. Ponadto w poczynionych ustaleniach faktycznych zabrakło oceny, czy złożone deklaracje przez Związek (...) ZUS DRA wykazujące za odwołującego podstawy wymiaru składek wskazują, że rzeczywiście pracował w spornym czasie. Płatnik składek zgłosił odwołującego z tytułu zawartej umowy zlecenia do ubezpieczenia zdrowotnego z podstawami wymiaru składek w wysokościach 500 złotych za maj 2021 r., 1.000 złotych za czerwiec 2021 r. oraz 500 złotych za lipiec 2021 r.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołujący nie obalił domniemania związanego

z wykonywaniem przez niego pracy w ramach umowy zlecenia, które można wysnuć ze zgromadzonych raportów miesięcznych zawartych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS.

W sytuacji, gdy uchybienia w sporządzeniu uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji są tak poważne, że uniemożliwiają w całości lub w znacznym zakresie ustalenie, na jakiej podstawie sąd pierwszej instancji poczynił określone ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji musi mieć możliwość uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Przyjmując bowiem konieczność orzekania reformatoryjnego

w tych sprawach, duża część wysiłku w rozpoznaniu sprawy spadłaby na sąd drugiej instancji, czym podważona zostałaby funkcja kontrolna środka odwoławczego, jakim jest apelacja. Przerzucenie całkowitego rozpoznania merytorycznego sprawy na sąd drugiej instancji mogłoby być ocenione negatywnie z punktu widzenia konstytucyjnej zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2018 r., III AUa 355/18).

W ocenie Sądu Okręgowego brak poczynienia jakichkolwiek istotnych ustaleń przez Sąd I instancji determinował konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy nie ustalił w stanie faktycznym okoliczności istotnych z punktu widzenia przedmiotu sprawy, a co za tym idzie nie mógł jednoznacznie przesądzić, że odwołujący powinien zostać uprawniony do zasiłku chorobowego. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zważył, że doszło do nierozpoznania istoty sprawy, przez co wyrok Sądu I instancji należało uchylić w całości, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania. W ocenie Sądu Okręgowego brak tych podstawowych ustaleń w stanie faktycznym uniemożliwia merytoryczne rozpoznanie zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Reasumując Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, przez co należało uchylić zaskarżony wyrok, sprawę przekazać do ponownego rozpoznania na mocy art. 386 § 4 k.p.c. i pozostawić rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, o czym Sąd Okręgowy orzekł w tenorze wyroku. Sąd I instancji przy ponownym rozpatrzeniu sprawy powinien zaważać w charakterze świadków osoby, o których powołanie wniósł odwołujący w piśmie procesowym z dnia 9 lutego 2022 r. celem ustalenia czy wykonywał on pracę w spornym czasie na podstawie zawartej umowy zlecenie ze Związkiem (...). W tym kontekście w szczególności należy skonfrontować zeznania przedstawiciela zleceniodawcy ubezpieczonego z dowodami w postaci raportów miesięcznych ZUS DRA wykazujących za odwołującego podstawy wymiaru składek również w okresie, w którym korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Dodatkowo Sąd I instancji zobowiąże zleceniodawcę do wskazania, czy dysponuje dowodami w postaci wypłaty wynagrodzenia dla ubezpieczonego

w spornym czasie, a jeżeli tak, to zobliguje do ich przedstawienia.

Po przeprowadzeniu tychże dowodów Sąd I instancji powinien również dopuścić dowód z przesłuchania ubezpieczonego celem odniesienia się przez wnioskującego do informacji pozyskanych z innych źródeł dowodowych. Przy dokonywaniu zaś rozważań prawnych Sąd Rejonowy jest zobowiązany ocenić czy domniemanie wykonywania pracy przez odwołującego wynikających

z raportów miesięcznych zostało przez niego obalone na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów.

SSO Renata Gąsior